

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.125/2022/11.
Az I. rendű felperes:	I. r. felperes (I. r. felperes címe)
A II. rendű felperes:	II. r. felperes (II. r. felperes címe)
A felperesek képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője: Az alperesi érdekelt:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos alperesi érdekelt (alperesi érdekelt címe)
Az alperesi érdekelt képviselője:	alperesi érdekelt képviselője (alperesi érdekelti képviselő címe)
A per tárgya:	energia ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 103.K.705.269/2021/25. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg külön-külön az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint, az alperesi érdekeltnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg külön-külön az államnak – külön felhívásra – 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a H 2424/2021. számú határozatával visszavonta az cég részére város területére kiadott távhőtermelői működési engedélyt. A határozat ellen jogorvoslati kérelem benyújtására nem került sor.

[2] Tekintettel arra, hogy a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tszt.) 20. § (2) bekezdése szerint az engedély visszavonásával egyidejűleg új engedélyt kell kiadni vagy új engedélyest kell kijelölni, az alperes az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 104. § (1) bekezdés a) pontja alapján hivatalból közigazgatási hatósági eljárást indított távhőtermelői engedélyes kijelölése iránt, és a H 2425/2021. számú határozatával 2021. szeptember 15. napjának reggel 6.00 perctől az érdekeltet jelölte ki a I. r. felperes címe szám alatti távhőtermelő létesítményben történő távhőtermelő tevékenység végzésére a határozatban megjelölt átmeneti időszakra.

A felperesek keresetei és az alperes védirata

[3] Az alperes határozatának megtámadása iránt mind az I. rendű, mind a II. rendű felperes keresetet nyújtott be. Állításuk szerint az érdekelt nem rendelkezik a távhőtermeléshez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel, nem minősül a Tszt. 3. § c) pontja szerinti engedélyesnek. Az I. rendű felperes ugyanakkor ezen engedélyesi kritériumoknak megfelelő gazdasági társaság, az engedély iránti kérelmét az alpereshez már csaknem egy évvel korábban benyújtotta. Az alperes határozatát szándékos károkozó magatartással hozta meg, az Ákr. alapelveit és eljárási garanciáit megsértve. Az ügy a felperesek jogát és jogos érdekét közvetlenül érinti, ennek ellenére őket az alperes az eljárásába ügyfélként nem vonta be, mely okból a támadott határozat az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja szerint semmis. Hivatkoztak továbbá az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) és h) pontjaiban foglalt semmisségi okokra, a Kúria Kf.II.37.841/2019/10. számú ítéletében írtak figyelmen kívül hagyására, gazdasági érdekeltségükre, a II. rendű felperesnek a I. r. felperes címe szám alatti ingatlan tekintetében fennálló 1/1 arányú tulajdonjogára, polgári jogvitára, valamint az alperes különböző eljárásaira. Jogszabálysértésként az Ákr., a Tszt. és a Tszt. végrehajtásáról szóló 157/2005. (VIII. 15.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) egyes rendelkezéseit, az Alaptörvényt és a Nemzetközi Energia Chartát jelölték meg. Részletesen előadták az ügy érdemére vonatkozó érveiket.

[4] Az alperes védiratában a keresetek elutasítását kérte, elsődlegesen a felperesek keresetösségi jogának hiányára, másodlagosan a keresetek alaptalanságára hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseteket elutasította. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 88. §-ához fűzött Kommentárra, a BH1991.107. számú eseti döntésre és a Kúria Kfv.V.35.716/2013/9. számú határozatára utalással vizsgálta a felperesek keresetőségi jogát, amit az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontjára alapított semmisségi kifogás kapcsán arra figyelemmel tekintett fennállónak, hogy az ügyféli jog-, illetve jogos érdek fennállásának állítása, amelyet az eljáró hatóság figyelmen kívül hagyott, közvetlen jog- illetve jogos érdeksérelmet jelent. A Kúria Kfv.IV.37.936/2015/8. számú eseti döntésére hivatkozással megállapította, hogy a hivatalból indított eljárásában az alperes maga határozhatja meg, kit tekint ügyfélnek, aki a kijelölni szándékozott engedélyes kell legyen. A felperesek eljárásba történő ügyfélkénti bevonására nem volt szükség, a felpereseknek joga, illetve jogos érdeke nem fűződhetett ahhoz, hogy az alperes kit kíván kijelölni engedélyesnek, eljárását kivel szemben folytatja le. A felperesek ügyféli minősége ezért az Ákr. 10. § (1) bekezdésének első fordulata szerint nem volt megállapítható; a 10. § (1) bekezdése további fordulatainak, valamint a 10. § (2) bekezdésének alkalmazhatósága nem merült fel. Az ügyféli minőség kapcsán nem volt jelentősége a keresetben felhozott polgári jogi előzményeknek, az alperes egyéb eljárásainak, a felperesek személyes, illetve gazdasági sérelmeinek. A felperesek alaptalanul állították, hogy az alperes a jogaik csorbítása céljából hagyta ki őket az eljárásból.

[6] Az ügy érdemére tartozó kifogások körében rögzítette, hogy az alperes határozatával a Tszt. 20. § (2) bekezdése alapján távhőtermelői engedélyest jelölt ki a szolgáltatásellátás biztonsága érdekében, a felperesek ugyanakkor távhőtermelői engedéllyel nem rendelkeznek, és nincs olyan jogi norma, amelynek alapján az alperes fenti hatásköréhez kapcsolódva véleményezési, illetve együtt döntési jogosultságuk lenne. Az érdekelt távhőtermeléshez szükséges személyi és tárgyi feltételeinek megléte vagy hiánya a felpereseknél jogot, illetve kötelezettséget szintén nem keletkeztet. A felperesek alapvetően a saját gazdasági érdekeik védelme céljából támadták az újabb engedélyes (az érdekelt) kijelölését, az EBH2004. 1110. számú eseti döntésben foglaltak alapján azonban a gazdasági érdek nem minősíthető közvetlen jogos érdeknek. Mindezekre figyelemmel a felpereseknek az érdekelt kijelölésével összefüggésben nincs olyan közvetlen joga, illetve jogos érdeke, amely a keresetőségi jogukat megalapozhatná. Ugyanezen okokból nem rendelkeznek keresetőségi joggal az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja szerinti semmisségi kifogás tekintetében; az Ákr. 123. § (1) bekezdés h) pontja szerinti semmisségi okra történt hivatkozásuk pedig a törvény által semmisségi oknak minősített lényeges eljárási szabálysértésre hivatkozás hiányában az ügy érdeméhez kapcsolódó kérdés, amely keresetőségi joguk fennállta nélkül nem vizsgálható. A II. rendű felperes gazdasági érdekeire hivatkozással sem állapítható meg a felperesek keresetőségi joga, ezért az Alaptörvény, valamint a felperesek által megjelölt uniós jogi rendelkezések vizsgálata a perben nem lehetséges.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés hozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérték. Sérelmes megállapításokként a fellebbezés (1) bekezdésében az ítélet [21]-[23] és [25] bekezdéseire hivatkoztak, az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályi rendelkezéseket a fellebbezés (2) bekezdésében sorolták fel. Ismételten előadták a keresetben kifejtett jogi érvelésüket mind a keresetösségi joguk fennállta, mind az alperesi határozat általuk állított jogszabálysértő jellege – illetve semmissége – vonatkozásában. A fellebbezés (22) bekezdésében az alperesi hatóság által megsértett jogszabályhelyeket jelölték meg, a fellebbezés ezt követő részében az alperesi határozat semmisségének alátámasztására irányuló érveiket ismételték meg.

[8] A fellebbezés (34) bekezdésétől kezdődően – az alább hivatkozott döntést hosszan idézve – előadták, hogy a Fővárosi Törvényszék a 103.K.704.451/2021. számú ügyben 2022. május 10. napján hozott ítéletével megsemmisítette az I. rendű felperes távhőszolgáltatói engedélyét visszavonó alperesi határozatot, mely okból az I. rendű felperes keresetösségi joga feléledt, engedélyesi minőségével pedig ügyfélképessége vitathatatlan a jelen ügy tárgyát képező eljárásban. A Fővárosi Törvényszék ezen ítéletének megállapításai értelmében a Tsz. 20. § (2) bekezdésének egyidejűsége vonatkozó kritériuma érdemben jogellenessé teszi a per tárgyát képező alperesi határozatot.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy a felperesek fellebbezésükben a keresetlevélben foglaltakat ismételték meg; a másodfokú eljárás tárgya azonban a Kp. 99. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítélet, nem pedig a közigazgatási határozat. A fellebbezésben előadottakkal a felperesek nem támasztották alá, hogy a közigazgatási határozatra nézve állított jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú ítélet miként sértette meg. A keresetösségi jog hiányára hivatkozással a fellebbezésben előterjesztett indokolás nem értékelhető, mivel az elsőfokú bíróság az ítéletének felperesek által idézett [21]-[23] bekezdéseiben az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontjára alapított semmisségi kifogás körében a keresetösségi jogukat fennállónak tekintette, a keresetet ezért e tekintetben annak alogtalansága miatt utasította el. Az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében helyesen került rögzítésre, hogy a felperesek által hivatkozott gazdasági érdek nem minősíthető közvetlen jogos érdeknek. Az elsőfokú bíróság által megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezésekkel kapcsolatosan a fellebbezés indokolást nem tartalmaz, kizárólag a hatóság magatartását és tevékenységét kifogásolja. A Fővárosi Törvényszék 103.K.704.451/2021. számú ügyben hozott, nem jogerős ítéletére hivatkozás önmagában nem ad magyarázatot arra, hogy az I. rendű felperes keresetösségi joga miként tud „feléledni”, különösen a Kp. 85. § (2) bekezdésének előírására figyelemmel. A perben támadott határozat nem áll okozati összefüggésben a Fővárosi Törvényszék felperesek által hivatkozott ítéletében felülvizsgált határozattal.

[10] Az érdekelt a tárgyaláson előterjesztett fellebbezési ellenkérelmében az alpereshez csatlakozva az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között vizsgálta felül. Vizsgálódásának irányát a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés, a fellebbezésben pontosan megjelölt – a felperesek állítása szerint az elsőfokú bíróság által megsértett – jogszabályhelyek határozták meg. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a közigazgatási peres eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen döntést kér a bíróságtól. A Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több ízben (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) hangsúlyozta, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit. Összefoglalva a fentieket, a másodfokú eljárás keretét a fellebbezésben megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezések és az azokhoz fűzött részletes, adekvát indokolás együttesen adják, amelyekben túl az ítéltábla az ítélet felülvizsgálatának Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhat.

[13] Az alperes alappal hivatkozott arra, hogy a felperesek fellebbezésükben a keresetükben előadottakat ismételték meg, az elsőfokú bíróság által megsértettként megjelölt jogszabályhelyek tekintetében a keresettől eltérő indokolást nem adtak. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla úgy tekintette, hogy változatlan jogi álláspontjuk mentén az elsőfokú bíróság sajátjuktól eltérő jogi álláspontját kizárólag a per során már előadott indokok alapján kifogásolják; az általuk felhívott jogszabályok elsőfokú bíróság általi értelmezését és alkalmazását támadják, melynek cáfolatára azonban kizárólag a közigazgatási határozattal szemben felhozott jogi érveiket sorakoztatták fel. Mivel a fellebbezés (2) bekezdésében megjelölt jogszabályhelyek értelmezése és alkalmazása, illetve a felperesek keresetösszeírói joga hiányában azok alkalmazhatóságának kizártsága körében az ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával teljes körűen egyetértett, önmagában a keresetben foglaltak megismétlése, illetve az alperesi határozat jogszabálysértő jellegére hivatkozás nem eredményezhette az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegének bizonyítását.

[14] A Fővárosi Ítéltábla ezért a fentiekben kifejtettekre tekintettel, a fellebbezésben foglaltak adta keretek között eljárva azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen és a vonatkozó bírósági jogalkalmazási gyakorlatnak megfelelően járt el, amikor először azt vizsgálta, van-e akadálya a keresetek érdemi elbírálásának. Jogszerűen

várta el e körben, hogy a felperesek a keresetőségi joguk alátámasztása érdekében valamennyi általuk állított jogszabálysértés tekintetében megjelöljék az azokkal kapcsolatos közvetlen anyagi jogi érdekeltységüket. A felpereseknek ugyanis hiába fűződik nyilvánvaló érdekük ahhoz, hogy a közhatalommal rendelkező szervek eljárása törvényes legyen, azon közigazgatási tevékenységgel, illetve azon jogszabálysértéssel kapcsolatban, amelynél a közvetlen jogi érdekeltységük nem mutatható ki, keresetőségi joggal nem rendelkeznek. A joguk vagy jogos érdekük közvetlen érintettsége pedig akkor állapítható meg, ha vitathatatlan, közvetlen, nyilvánvaló érdekeltységük fűződik ahhoz, hogy az egyébként másra vonatkozó jogot, illetve kötelezettséget a hatóság megállapítja-e, és ha igen, milyen tartalommal. A felperesek tehát kizárólag a saját jogi érdekeltységükbe tartozó döntést, azt is csak az őket közvetlenül ért jogszérellemmel összefüggésben támadhatják.

[15] Az elsőfokú bíróság a keresetőségi jog fenti tartalmának helyes értelmezése folytán helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontjára alapított semmisségi kifogás kapcsán a felperesek keresetőségi joga ugyan fennáll, azonban ügyféli minőségük az Ákr. 10. § (1)-(2) bekezdéseiben foglaltak alapján – joguk vagy jogos érdekük közvetlen érintettségének hiányában – nem állapítható meg, így e körben keresetük nem alapos. Az érdekelt alperes általi kijelölésével összefüggésben pedig nincs olyan közvetlen joguk, illetve jogos érdekük, amely a keresetőségi jogukat megalapozhatná; saját gazdasági érdekeik védelme céljából támadták az érdekelt kijelölését, a gazdasági érdek azonban nem minősíthető közvetlen jogos érdeknek, ahogyan a közigazgatási határozat ezirányú rendelkezése hiányában a II. rendű felperes távhőtermelői létesítménnyel érintett ingatlanon fennálló tulajdonjoga sem. A felperesek keresetőségi joga ezért sem e körben, sem az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) és h) pontjai szerinti semmisségi okra történt hivatkozásuk tekintetében – utóbbi a törvény által semmisségi oknak minősített lényeges eljárási szabálysértés megjelölése hiányában – nem áll fenn.

[16] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a fellebbezésben megsértettként megjelölt, az ügy érdemére tartozó jogszabályi rendelkezések (a Tszt. és a Vhr. hivatkozott előírásai), az Alaptörvény felhívott cikkei, valamint a felperesek által megjelölt uniós jogi rendelkezések (a Nemzetközi Energia Charta) alperes általi megsértésének vizsgálatát.

[17] Az Ákr. fellebbezésben megjelölt alapelvi, valamint a hatósági ellenőrzésre és a hivatalbóli eljárás megindításáról szóló értesítés tartalmára vonatkozó rendelkezéseinek elsőfokú bíróság általi megsértése – azok peres eljárásában történő alkalmazása hiányában – fogalmilag kizárt, e jogszabályhelyek értelmezése és alkalmazása körében a fellebbezésben előadottak alapján (az alperesi határozattal szemben felhozott, a fentiek szerint a perben érdemi vizsgálat alá nem vonható jogi érvek mentén) az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megvalósított jogszabálysértést szintén nem állapított meg.

[18] A fellebbezésben hivatkozott, a Kp. 100. § (4) bekezdése szerinti új körülmény – a Fővárosi Törvényszék által a 103.K.704.451/2021. számú ügyben hozott, nem jogerős ítélet – a Kp. 85. § (2) bekezdésének kógens rendelkezésére tekintettel nem volt alkalmas arra, hogy az I. rendű felperes keresetőségi jogát „felélessze”, a felperesek keresetőségi jogát utólagosan igazolja, mivel a fenti perben 2022. május 10. napján hozott döntés a jelen

perrel érintett alperesi határozat megvalósításának időpontjában, azaz a 2021. szeptember 13. napján fennálló tényeken utólagosan nem változtat, így a közigazgatási jogvita elbírálása során figyelembe nem vehető.

[19] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 87. § (2) bekezdése alapján egyenlő arányban kötelezte a pervesztes felpereseket az alperes és az érdekelt másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (3), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel mérlegeléssel állapította meg; ennek során szem előtt tartotta az ügy bonyolultságát, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényét, az érdekelt esetében az írásbeli fellebbezési ellenkérelem benyújtásának hiányát, valamint azt, hogy az alperesi és érdekelti jogi képviselők a tárgyaláson megjelentek és érdemi nyilatkozatot tettek.

[21] A Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 87. § (2) bekezdése alapján a pervesztes felperesek külön-külön kötelesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított fellebbezési illeték megfizetésére, az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra is.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján – a felek kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. november 8.

dr. RácZ Krisztina s.k.	dr. Antal Regina s.k.	dr. dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró